



UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Universitätsbibliothek Paderborn

Isagoge Ad Amorem Divinvm

Pennequin, Pierre

Antverpiae, 1661

22. Quomodo colendo Angelum Custodem amori sancto obsecundemus.

[urn:nbn:de:hbz:466:1-47132](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-47132)

Genulphus: Bene fecistis, inquit, quod vestrorum curam habetis: hunc verò à meis Monachis Sacramentis munitum, mihi què commissum meæ tutelæ relinquit; dignum enim est, ut quem hætenus custodivi, ego ipse Domino JE SV offeram: atque his auditis recesserunt tres illi Præsules; mox què infirmus apertis oculis, quorum fuerunt quas audierunt voces, & Episcoporum nomina astantibus manifestavit, mox què iterum iis clausis expiravit; erant autem Episcopi Paulus Præsul Lernensis, de quo 12. Martij; Machutus Alethensis, de quo 15. Novemb. & Sampson Dolensis 28. Julij. Beata anima quæ Patronis suis ita obstrinxit obsequiis, ut pro illa in articulo mortis iuvanda fuerit inter Patronos amica concertatio.

CAPUT XXII.

Quomodo colendo Angelum Custodem Amori sancto obsecundemus.

^{1.} Colendus Angelus Tutelatis.
DICAMUS aliquid de Angelo Custode, qui meritò inter Patronos primas partes tenet, cum illum non arbitrio nostro aut electione, sed Dei assignatione sortiti sumus, qui admirabili affe-

ctu ac benevolentia nobis de tã nobili Pædagogo, Protectore, ac manu ductore providit: cultus ejus in tribus potissimum consistere mihi videtur; in magna de illo existimatione, in quotidianis obsequiis, atque in magna ad ejus voluntatem conformatione.

Ac primò magna existimatio ab naturæ in illo præstantia, à præclara intelligendi vi & contra hostes nostros vigilantia, à potentia & gratia apud Deum & à singulari qua in nostrum bonum fertur affectu haurienda est: Primò quidem omnibus omnino mortalibus, quantumcumque donis naturæ & gratiæ opum què aut rerum gestarum magnitudine & gloriâ præstantibus dignitate antecellit, & antestat Majestate & pulchritudine; nullâ unquam vel minimâ peccati maculâ contaminatus ac instanti creationis gratiâ ornatus, ac paullo post gloriæ sempiternæ amictu coruscans inter Dei aulicos perpetuis affluit deliciis; & tamen ad infirmi vermiculi custodiam, ad ejus fastidia toleranda, & recalcitrantem indolem patienter ferendam, molliendam, dirigendam què; designatur; & id muneris obit perlubenter.

^{2.} Ob naturæ præstantiam.

Jam verò admirabilem in eo intelligendi vim quis non suspiciat, qui rerum omnium naturas comprehendit, & ipsum naturæ

Nnn 2 aucto-

autorem indefesso mentis oculo contemplatur, & tamen ad minutula, quæ nos concernunt, discutienda descendit?

Potentia ejus tanta est, ut montes complanare, civitates solo æquare, armatorum millia internecione delere, vel in ictu oculi possit: at verò contra dæmones clientium suorum hostes ipsi tum virtute propriâ, tum auxilio divino fulti quid possint, nemo satis deprædicet, nisi qui post hanc vitam propius ista conspexerit.

3.
Ob amorem ejus in clientē.

Sed quid de amore benevolentiaque erga clientes dicemus? omnium mortalium erga aliquem affectus, ac necessitudines etiam in unum collatas anteire mihi videtur.

4.
Quem Dei charitate metitur.

Cùm enim hic amor à charitate, quæ fertur in Deum, velut à fonte suo profluat, eumque tanto ardētius amet, quò se magis videt à Deo diligi: cumque amor Jesu Christi erga clientem illum sit quodammodo infinitus, qui que vel ad mille cruces pro ejus salute subeundas adigeret, si salus ejus id posceret, dæbio procul habent hæc ingentes apud Angelum stimulos ad eximium amorem erga clientem excitandum. S. Dominicus similibus cogitationibus extimulatus pro unius hominis salute omnium membrorum lanienam, & in minuta frustra concisionem libenter per-

tulisset, quid ergo Angelus pro cliente? Dominicus Dei Christi que immensam charitatem videbat per speculum in ænigmate, Angelus in suâ excellentiâ & luce meridianâ clariùs eam intuetur, divinisque circumfusis absorbetur incendiis: quantò ergo illum par est erga nutricium suum amore inflammari? si unus ipse omnium beatarum mentium in intelligendo vim, omnemque earum ad procuranda bona, & averruncanda mala potentiam nactus esset, id omne procul dubio in sui clientis bonum impenderet: quid enim aliud habet in votis Angelus quàm desideris divinæ majestatis obsecundare, & in cliente suo formando fingendoque ad æternæ legis præscriptionem, Dei gloriam amplificare quantum potest?

Hinc exstant tam multa, tamque varia ab Angelis in clientes officia, & beneficia, quæ sicut admirabilitatis habent non parùm, ita ad eorum amorem venerationemque in nobis excitandam valent plurimum. Adolescenti, quod periculosa aliorum Societati si immiscuisset, colaphum Angelus impegit; uti & Franciscæ, quòd otiosis fabulis tempus inutiliter consumpsisset: uni de B.V. congregatione, dum se ad exomologesim parat, oblita peccata in memoriam revocat: Sanctimo-

5.
Et ejus in eundem obsequia.

Etimoniam obsecris repræsentationibus vexatam, monet, ut versum hunc frequenter habeat in ore: *Confige timore tuo carnes meas; à iudiciis enim tuis timui; & levamen inde pollicetur, uti evenit.* S. Idæ nimis arcta & supra vires severa jejunia reprehendit, & carnis edulium adfert ipse, jubetque ut vescatur: Deum rogat ut Brigittam rebus adversis exerceat, in superbiæ nascentis remedium: S. Politum de dæmonis fraude sub specie Jesu Christi insidias molituri præmonet, ut cum venerit, dicat illi: Si tu es Christus, flectamus simul genua, & Patrem deprecemur. quod præ superbia dæmon ferre non potuit. Officium Romanum cum S. Veronica à se instructa recitat: S. Bernardi Monachos ad *Te Deum* animosè concinendum excitat; S. Munnum in diuturnæ lepræ molestiis corroborat: S. Franciscum inter acutissimos dolores verbis amantissimis consolatur: S. Lyduinæ variis morbis laboranti assistit longo tempore, & variis, admirandisque obsequiis ejus animum demulcet, & erigit: S. Aldegundem, ut se ad mortem impendentem parat, admonet: S. Dominicum Abbatem ad imminens cum illo certamen præmunit: plurimorum Sanctorum, ut Pauli primi Eremitæ, Majoranti, Anthinij, Euthymij, alio-

rumque complurium animas in cælum defert. Clientes in flammis purgantibus constitutos consolari, non semel à S. Brigitta visus est: exequias S. Simeonis Stylitæ in candida veste & virgâ auream manu gestans honorat, in funere verò S. Rigoberti cælesti musicâ cum commilitonibus applaudit: in S. Henrici Angli exequiis *Te Deum* concinit: B. Gualteri de Brugis Pictaviensis Episcopi ex S. Francisci asseclis, quæ ad juuandos pauperes contraxerat nomina, post ejus mortem dissolvit. Denique quidquid ab aliquo in terris amico, sincero, vigilanti, & locuplete præstari potest, hoc totum Angeli in clientum suorum gratiam studiosè contulere: ac præsertim in iis, quæ animæ salutem propius tangunt.

Quorum imaginem in B. Petri è carcere liberatione excellenter adumbratam unâ mecum contemplare. 1. Petrus detinebatur in carcere, & traditus quatuor quaternionibus militum custodiendus servabatur diligentissimè; nam vincus catenis duabus inter duos milites cogebatur dormire, aliis ad ostium carceris excubiis agentibus: en exemplum hominis in corporis ergastulo degentis, qui malâ peccandi consuetudine, & perverlis habitibus velut vinculis illigatus, à dæmonibus, ne elabatur & respiscat,

6.
In divum
Petrū Ap.

diligenter servatur. 2. Petrus in extremo licet vitæ periculo constitutus (nam sequenti die educendus erat ad mortem) tamen tanquam securus capitis altè dormiebat: ita peccator licet incertus, an isto die rapiendus sit ad Tribunal & causam pro æternitate pœnæ vel gloriæ dicturus, in suis vinculis altum stertit. 3. Adest Angelus, & lumine carcerem perfundit, Petrum percutit, & verbo excitat, dicens: Surge velociter: cadunt catenæ de manibus ejus: monet illum Angelus, ut præcingat se, caligas induat, & circumdet sibi vestimentum suum, ac sequatur. Ita cum cliente agit bonus Angelus, mentem ejus illuminat, & percussu lateris, hoc est, conscientia, excitat, peccatorum vincula dissolvit, dōvis propositis, & virtutibus velut vestimentis instructum sequi mandat. 4. Angelus & Petrus illum sequens transeunt primam, & secundam custodiam, & veniunt ad portam ferream, quæ ducit ad civitatem, quæ ultrò aperta est eis: nimirum id agit Angelus noster tutelarum, dum dæmonum excubias ludificat, & ferros difficultatum obices in nova vita instituenda, occurrentes sternit, & viam aperit, ac tandem in plenam libertatem filiorum Dei asserit. Felix anima, quæ se totam Angeli sui tutelam commisit, in quo naturæ excel-

lencia cum humilitate; ingens fortitudo, & robur cum mansuetudine, & familiaritate, & status independens cum singulari erga nos amore & in procurando bono nostro vigilantia semper conjuncta fuit, id agente Dei gratiâ, qui, ut ait Dionysius, erat in illis simul condens naturam & largiens gratiam.

Videamus nunc quibus obsequiis tam munificum Protectorem demereri possimus: non est dubium quin quotidie aliqua prece salutando sit, & rogandus, ut, quod maximè habet cordi, nos ab omni peccato præservet, & ad studium virtutum animos nobis & auxilium præbeat. Quòd si officium de Angelo Custode, in quo aguntur gratiæ pro custodia, ejusque dotes & beneficia prædicantur, ac subsidium imploratur, diebus singulis recitaveris, dubio procul non parvam apud ipsum colliges gratiam. Si propterea ad egressum, ingressumve cubiculi illum salutaveris, & primas partes illi detuleris, facies, quod ab aliquibus ejus clientibus factitatum legimus.

Verum enim verò unum aut alterum Angelo tuo gratificandi modum ex sacris paginis, si placet accipe: significant illæ orationes nostras Deo ab Angelis præsentari, & Angelum Raphaëlem dixisse Tobia: *Obtuli orationem tuam*

7.
Quibus
officiis.

8.
Committere
ferentem
orationem
Deo offerat.

tuam Domino. non quòd Deus hoc ministerio egeat, qui immensitate suâ replet omnia & preces ac desideria in ipsismet cordibus intuetur; sed quia Angelus nostris orationibus suam ipse supplicationem adjungit, atque ad clientis vota promovenda, studium atque operam impendit. Jam vide quantò gratis multo accidat Angelo, si ferventem orationem Deo representandam ei tradideris, quàm si flaccidam, negligentem & diltractam. Certè hortulanum malè habet, si dum hortum obambulans, quærensque; quid ex illo acceptum Domino suo efferre possit, nihil in illo nisi herbas marcidas, fructusque arrosos deprehendat. Pædagogus, dum puer suæ disciplinæ concreditus ad Patrem literas dare jussus, adfert epistolam, quâ scripsit maculis respersam, liturisque deformatam, illam continuò lacerat, & correctiorem scribi imperat. Paulinus Præsul Nolanus ex charitate in proximum captivus, & horti Domini sui cultor effectus, dum quotidie Domino herbas recentes, & teneras ac virides defert, singularem apud Dominum suum peperit sibi gratiam: ad eundem modum, si orationes nostras, aliisque virtutum opera suis absoluta numeris Angelo nostro committimus Deo representanda, non est dubium,

quin id accidat illi gratissimum: sicut è contrà non parum offenditur, dum nihil nisi tepidum, & divinæ Majestatis conspectu indignum adferimus.

Alterum est, si quotidie animi ^{9.} Tradendo seipsum regendum ad Dei gloriam. corporisque vires omnes ei summo jure gubernandas ad Dei gloriam tradimus, atque ut equus docilis fessoris manum sequitur, ita nos ad ejus arbitrium flectendos lubentes volentesque committimus. Melius auro, argento ve ad elegantes statuas efformandas utetur peritus aliquis aurifex, quàm ignarus & negligens nulliusque industria; ita de nobis melius aliquid fiet, si Angeli ductricem manum sequamur, quàm si nobis nostraque ignorantia, & vœcordia relinquamur: operabimur tum ut Angeli terrestres, & actionibus nostris Deo gloriam, proximis nostris salutare exemplum, nobis verò locupletem in cælo mercedem comparabimus: & verò si Angeli interdum ad ministeria humana sese demisere: si dum Walterus Birbeck Sacrum audit, Angelus ejus sub militis formâ in hastiludio comparens, egregiis facinoribus palmam aliis eripit: si dum B. Drogo opilio Romam è Belgio, peregrinatur, Angelus opilionis & ipsius Drogonis os, vultumque representans oves custodit; cur etiam nos Angeli nostri subsidio

in

in Angelicos mores non transformetur? facite hoc, boni Angeli, & instauratis utrimque patētis, nos corruptione à serpente inducta exuite, & in vestrum agendi modum traducite.

CAPUT XXIII.

Quomodo Amor inclinet ad amandum proximum in Deo, & propter Deum.

I.
Amandus
proximus
quia simi-
lis naturæ
nobiscum.

CUM doceat nos Theologia charitatem unicam esse virtutem, quæ inclinet ad amandum Deum propter se, & proximum propter Deum, adeoque secundariæ quodammodo Amoris sancti partes sint erga proximum; videamus nunc quomodo id præstari possit.

Amorem naturalem à natura insitum videmus etiam in bestiis; nam & canum amor est in Dominos, odium in externos; amat Mater sobolem & ab illa vicissim amatur, & fratrum propinquo- rumq; amicitia, ex eodem fonte nascitur; alij à consuetudine, & affinitatibus, aut studiorum caritate aut similitudine originem trahunt, & amicitiam aliquam benevolentiamque conciliant: atque hæc omnia quando citra naturæ terminos subsidunt, nec al-

tius per divinæ gratiæ subsidium assurgunt; annos nostros consumunt, delectabiliter quidem ad hujus vitæ voluptatem, sed infructuose, ad eam, quæ maxime post hanc vitam expetenda est, gloriæ æternitatem.

Amor sanctus in Deum tendit, nec proximum respicit, nisi in Deo, & propter Deum; quod pluribus modis fieri potest. Si aspicio proximum, ut rem Dei, ad eum amandum, ei que servendum, & gloria, honoreque prosequendum à Deo ipso conditam, atque destinatam: ut enim filius Patris sui servum amat ei que bene vult, & bene facit, ut tantò melius & diligentius Patri suo gratificetur, ita hæc.

2. Amo proximum, ut amoris divini objectum, quem Deus amore sempiterno dilexit, quem condidit, pro quo Filium sanguinem fundere voluit, quem in filium adoptavit, & regni æterni participem secum facere proponit eodem modo, & ad eundem finem eum amare volo.

3. Proximum amo, ut Dei imaginem vivam, & quidem ejus manu efformatam, & mihi hoc titulo ad amandum ab ipso propositam; non ut amor noster ibi hæreat, sed transeat, atque in ipsum feratur prototypum: quod si imagini illi aliqua ornamenta addere, aut aspersas alicubi sordes abster-

2.
Magis pro-
pter Dei,
1. quia Dei
est.

1. Quia à
Deo ama-
tur.

3. Quia est
Dei ima-
go.